

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Ing. Š.**, bytom K., *zastúpeného súdom ustanoveným zástupcom JUDr. Rudolfom Žiklom, advokátom so sídlom v Košiciach, Tichá 18*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/1875-8931/2010/999541-r zo dňa 01. februára 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/5385/2010-78 zo dňa 09. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/5385/2010-78 zo dňa 09. júna 2011 **p o t v r d z u j e**.

Konanie o vylúčení predsedu senátu Krajského súdu v Košiciach JUDr. M. z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach, sp. zn. 6S/5385/2010 **z a s t a v u j e**.

Účastníci **n e m a j ú** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/1875-8931/2010/999541-r zo dňa 01.02.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového

úradu v Rožňave č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2010, ktorým Daňový úrad v Rožňave podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave daňových orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2011(d ďalej len „zákon o správe daní“) vyrubil žalobcovi sankčný úrok v sume 24,60 eura za nezaplatenie dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003.

Krajský súd v Košiciach posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 35b ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 39 ods. 2, ods. 3, ods. 6 zákona o správe daní a dospel k záveru, že dôvodom pre ktorý žalovaný vyrubil žalobcovi sankčný úrok v sume 24,60 eura bolo nezaplatenie dovyrubenej dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 v lehote splatnosti.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a súčasne súdom ustanovenému právnomu zástupcovi žalobcu priznal náhradu trov konania v sume 261,82 eura, náhradou ktorej zaviazal Centrum právnej pomoci v Bratislave do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (*§ 149 ods. 2 OSP v znení účinnom do 31.12.2012, § 15 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012*).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie. Namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil ním produkované dôkazy a vec následne nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že rozsudok krajského súdu sa zaoberá sankciou 24,60 eura a nie podstatou žaloby, a to vrátením preplatku, ktorý vznikol následne po rozhodnutí Okresného súdu v Košiciach č. k. 34Cb/1003/97-83. Uviedol, že toto považuje za zásadné pochybenie v rozhodovacom procese krajského súdu. Poukazoval na skutočnosť, že krajskému súdu priamo na pojednávaní doručil krátkou cestou oznámenie Daňového úradu v Rožňave, že dodatočné daňové priznanie obdržal, túto skutočnosť však súd vôbec nevzal do úvahy pri meritórnom rozhodnutí veci. Krajský súd sa stále odvoláva na stanovisko žalovaného, že dodatočné daňové priznanie podané nebolo. Ďalej poukazoval na to, že ako zhodne uvádzajú Daňový úrad v Rožňave aj Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, dodatočné daňové priznanie môže daňový subjekt podať najneskoršie do štyroch rokov od konca roku, v ktorom daňovému subjektu

vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu. Poukázal na to, že posledný rozsudok okresného súdu vo veci zápočtu faktúry bol vznesený v roku 2007, a to č. k. 34Cb/1003/97. Krajský súd túto okolnosť vôbec neskúmal a ani nerozhodol o tom, či žalobca má, alebo nemá nárok na vrátenie nadmerného odpočtu.

Žalobca ďalej namietal, že krajský súd vôbec neakceptoval vo svojom rozhodnutí skutočnosť, že Daňový úrad Rožňava ho mal poučiť o spôsobe nárokovania si preplatku na dani, čo správca dane neurobil, a to ani po obdržaní jeho žiadosti o vrátenie preplatku na dani. Súčasne poukazoval na to, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky je povinné okrem poučenia, že proti rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie, poučiť daňovníka o možnosti podania opravného prostriedku, a to formou súdnej žaloby, čo vo svojom rozhodnutí neurobilo.

Súčasne žalobca v odvolaní namietol zaujatosť predsedu senátu, ktorý vo veci rozhodol, a to z dôvodu, že tento v uznesení č. k. 6S/5385/2010-57 zo dňa 16.09.2010 vopred prejudikoval stanovisko, že žaloba nemá nádej na úspech, a preto aj jeho žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov zamietol, a svoj názor nezmenil.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu písomne žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. Uviedol, že k námietkam, ktoré súvisia s rozhodnutím Okresného súdu Košice II sa žalovaný už vyjadril v rozhodnutí ako aj v stanovisku k žalobe. Ďalej poukazoval na to, že podanie dodatočného daňového priznania je v právomoci daňového subjektu a správca dane ani žalovaný nemajú možnosť ovplyvniť jeho konanie a ani povinnosť písomne ho upozorňovať na možnosť podania dodatočného daňového priznania. Za neopodstatnenú považuje žalovaný aj námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho poučenia vo vydanom rozhodnutí. Poučenie v napadnutom rozhodnutí považuje žalovaný za správne v súlade s ustanovením § 48 ods. 8 zákona o správe daní. Poukázal na to, že rozhodovanie o žalobách a lehote na jej podanie upravuje ustanovenie § 247 a nasl. OSP a nie zákon o správe daní. K namietanej povinnosti vzájomného započítania preplatkov a nedoplatkov, žalovaný poukazoval na ustanovenie § 63 ods. 1 zákona o správe daní a na skutočnosť, že správca dane neevidoval v prípade žalobcu žiaden preplatok na dani, a preto ani nemohol vykonať zápočet nedoplatku (rozdielu dane s príjmov za rok 2003 v sume 1.550 Sk) z namietaného preplatku v sume 5.993 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1

prvá veta OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/1875-8931/2010/999541-r zo dňa 01.02.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu v Rožňave č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2010, ktorým správca dane podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní vyrubil žalobcovi sankčný úrok v sume 24,60 eura za nezaplatenie dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003. Rozhodujúcim je v danom prípade posúdenie, či správca dane vyrubil žalobcovi sankčný úrok dôvodne a v súlade so zákonom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy môžu byť dotknuté. Na základe žalôb preskúmajú prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva

vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, z ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní, sankčný úrok vyrubí správca dane daňovému subjektu, ako daň alebo rozdiel dane vyrubený správcom dane alebo daň určená dohodou medzi daňovým subjektom a správcom dane, alebo daň určená správcom dane podľa pomôcok nebola zaplatená v lehote alebo vo výške určenej správcom dane v rozhodnutí.

Podľa § 35b ods. 2 zákona o správe daní, správca dane vyrubí sankčný úrok z dlžnej sumy vo výške štvornásobku základnej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúci po dni, v ktorom má byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený alebo splátka dane zaplatená alebo v deň vrátenia nadmerného odpočtu, ktorý správca dane vrátil daňovému subjektu. Ak štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 15 %, pri výpočte sankčného úroku sa namiesto štvornásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 15 %. Správca dane vyrubí sankčný úrok za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti dane alebo rozdielu dane až do dňa platby vrátane alebo odo dňa použitia preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 63, ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie, sankčný úrok sa vyrubí do dňa podania dodatočného daňového priznania alebo dodatočného hlásenia z dlžnej sumy uvedenej v daňovom priznaní alebo hlásení alebo v poslednom opravnom daňovom priznaní, alebo v predchádzajúcom dodatočnom daňovom priznaní, alebo

v dodatočnom hlásení. Sankčný úrok sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou s výnimkou uvedenou v odseku 1 písm. e/. Sankčný úrok sa nevyrubuje zo sankčného úroku, úroku a pokuty.

Podľa § 39 ods. 3 zákona o správe daní, dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie môže daňový subjekt podať, ak zistí, že jeho daňová povinnosť má byť nižšia, ako bola uvedená v daňovom priznaní alebo hlásení, najneskôr však do štyroch rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vynikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane. Dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie môže daňový subjekt podať aj v tom prípade, ak zistí, že jeho daň má byť nižšia, ako bola správcom dane vyrubená. Znížiť základ dane na základe dodatočného daňového priznania alebo dodatočného hlásenia možno len v prípade uplatnenia skutočností, ktoré neboli predmetom daňovej kontroly alebo opakovanej daňovej kontroly.

Podľa § 63 ods. 2 zákona o správe daní, preplatok sa použitie na úhradu splatného preddavku na daň a na úhradu prípadného daňového nedoplatku. O prevedení preplatku na úhradu splatného preddavku na daň a na úhradu daňového nedoplatku sa daňový dlžník vyrozumie. Za deň úhrady tohto daňového nedoplatku sa považuje deň, ktorý nasleduje po dni vzniku preplatku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že Daňový úrad Košice IV. dodatočným platobným výmerom č. 698/340/2144/4713/2005/Gab.Vašč. zo dňa 26.01.2005 vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 1.550 Sk. Uvedený dodatočný platobný výmer nadobudol právoplatnosť dňa 25.02.2005 a vykonateľnosť dňom 14.03.2005. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že Daňový úrad Rožňava rozhodnutím č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2009 vyrubil žalobcovi sankčný úrok v sume 24,60 eura za nezaplatenie dane z príjmov fyzických osôb vyrubenej vyššie označeným dodatočným platobným výmerom za zdaňovacie obdobie roka 2003.

Z obsahu odvolania podaného proti rozhodnutiu Daňového úradu Rožňava č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2009 vyplýva námietka žalobcu, že rozdiel dane v sume 1.550 Sk za zdaňovacie obdobie roku 2003 bol zaplatený Daňovému úradu Košice IV v prvom štvrtroku 2004 z nadmerného rozpočtu dane z pridanej hodnoty za štvrtý štvrtrok

2003, ktorý je v držbe daňového úradu a nebol mu vrátený. Zo žaloby podanej proti rozhodnutiu žalovaného č. I/223/1875- 8931/2010/999541-r zo dňa 01.02.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu v Rožňave č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2010 žalobca namietal, že žalovaný neuznal jeho žiadosť o vrátenie dane za rok 1993, a to na základe rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 31Cb/68/98-170 zo dňa 10.05.2004 a na túto jeho žiadosť do dnešného dňa neodpovedal.

Z uvedených podaní mal najvyšší súd za preukázané, že nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobca rozdiel dane vyrubenej dodatočným platobným výmerom č. 698/340/2144/4713/2005/Gab.Vašč. zo dňa 26.01.2005 za zdaňovacie obdobie roka 2003 v sume 1.550 Sk nezaplatil. Žalobca sa domáha jeho započítania z preplatku, ktorý mu vznikol na základe rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 31Cb/68/98-170 zo dňa 10.05.2004.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca rozdiel dane vyrubenej dodatočným platobným výmerom za zdaňovacie obdobie roka 2003 v sume 1.550 Sk nezaplatil a keďže správca dane neeviduje v prípade žalobcu žiaden preplatok, nebol ani možný postup v zmysle § 63 ods. 2 zákona o správe daní, teda započítanie daňového nedoplatku z preplatku.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení v odôvodnení napadnutého rozsudku, že pokiaľ žalobca rozdiel dane vyrubenej právoplatným dodatočným platobným výmerom nezaplatil a nie je možné ani započítanie s prípadným preplatkom na dani, bol daný dôvod pre postup podľa 35b ods. 2 zákona o správe daní, teda na vyrubenie sankčného úroku.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že sa krajský súd zaoberal vyrubenu sankciou a nie podstatou žaloby a síce vrátením preplatku, ktorý mal žalobcovi vzniknúť po vydaní rozhodnutia Okresného súdu Košice, č. k. 34Cb/1003/97-83, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti žalobcu, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP), pričom je striktne viazaný dôvodmi žaloby. Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré

je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd poukazuje na to, že pokiaľ sa žalovaný domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/1875-8931/2010/999541-r zo dňa 01.02.2010 a rozhodnutia č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2009, ktoré mu predchádzalo, podstatou žaloby je práve sankčný úrok. Nebolo preto povinnosťou krajského súdu sa zaoberať vrátením preplatku.

Navyše, v žalobe ale ani v odvolaní proti rozhodnutiu Daňového úradu Rožňava č. 728/230/29585/09/Pa zo dňa 13.10.2009 žalobca neuvádza, že mu mal vzniknúť preplatok na základe rozhodnutia Okresného súdu Košice, č. k. 34Cb/1003/97-83, na ktorý rozsudok poukazuje až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. V žalobe poukazuje na iný rozsudok, a to rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 31Cb/68/98-170 zo dňa 10.05.2004. Najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že pokiaľ mal žalobcovi na základe uvedených rozsudkov vzniknúť daňový preplatok, mal možnosť si tento preplatok uplatniť podaním dodatočného daňového priznania v zmysle § 39 ods. 3 zákona o správe daní v lehote tam uvedenej. Pokiaľ žalobca tento zákonný postup nezvolil a preplatok žiadal iba „žiadostou“, nebolo povinnosťou správcu dane na takúto žiadosť reagovať a ani žalobcu poučať o zákonom postupe. Najvyšší súd a ani krajský súd preto nemohli prihliadnuť na neznalosť zákona zo strany žalobcu.

Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov v danej veci aj v zmysle ustanovenia § 250j ods. 3 OSP, konkrétne či daňové konanie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), nezistil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho

orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo výroku, ktorým žalobcu zamietol, ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Ohľadne námietky zaujatosti rovnako vo veci konajúceho predsedu senátu Krajského súdu v Košiciach JUDr. M., ktorú žalobca vzniesol po vydaní rozhodnutia súdom prvého stupňa, zaoberal sa ňou najvyšší súd ako súd odvolací v rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia ako predbežnou otázkou.

K námietke zaujatosti vznesenej po vyhlásení rozhodnutia v rámci odvolania proti rozsudku krajského súdu sa písomne vyjadril JUDr. M. tak, že nemá žiadny pomer k veci, k účastníkom, ani k ich zástupcom a necíti sa byť voči žalobcovi zaujatý.

Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 OSP).

Citované zákonné ustanovenie § 14 ods. 3 OSP výslovne vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci.

Keďže rozhodnutie prvostupňového súdu bolo potvrdené, nebolo potrebné rozhodnúť o nevyhlásení predsedu senátu Krajského súdu v Košiciach JUDr. M. z prejednávania

a rozhodovania danej veci meritórnym výrokom, najvyšší súd konanie o námietke zaujatosti zastavil (§ 104 ods. 1 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol konaní o odvolaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu žiadne trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnil.

Záverom najvyšší súd uvádza, že vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave (§ 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z.), podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, najvyšší súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 30. apríla 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková